

Каломановъ. И знаешъ ли. . Въ твоя апелъ има нѣщо Пиранделовско. . . . Пиранделовско и все пъкъ българско, бихъ казалъ—самокосовско. Така трѣбваше. . . . Следъ нѣкой день ти казвашъ сбогомъ сиромашиио!

Самокосовъ. А сега като ми се превиватъ червата отъ гладъ!

Каломановъ. А бе заднесъ азъ имамъ нѣколко лева. А за утре. . . .

Самокосовъ. Тогазъ. . . . Иди купи нѣщо, че. . . .

Каломановъ. А защо не идемъ въ нѣкоя гостилничка?

Самокосовъ. Не искамъ да ме срещатъ сега, когато портрета ми крещи по будкитѣ. Пъкъ и облѣклото ми. . . .

Каломановъ. Правъ си. Защото ако те срещне нѣкоя отъ оня женски свѣтъ, който е въ възторгъ отъ портрета ти, ще настане разочарование. Право, азъ ти завиждамъ. Слушахъ две дами отъ хайлайфа, когато съзерцаваха портрета. Едната каза: каква романтична глава! А другата отвърна: Азъ съмъ пленена отъ очитѣ му. Това е Аполонъ!

Самокосовъ. Аполонъ на когото червата куркатъ отъ гладъ.

Каломановъ. Бихъ гладувалъ година, ако бѣхъ на мѣстото ти.

Самокосовъ. Разправяй на баба си. Азъ, драгий, не мога да я карамъ както е било. Сиромашията ме убива. Минаха вече тридесетъ лазарника. Стига съмъ гонилъ оня, който духа. Не, не! Ако и този пжтъ не успѣя — хвърлямъ четката и ще стана хамалинъ.